

А саможивъ неможе да раздава
съ ржка щирока радости на други;
и се отдаде отъ цѣла душа
на работа за хорското добро.

Зита. (Неспокойно).

Не, майсторе — любовъта, знай, окрила
духътъ на твореца и вдъхновява...

Майсторъ Лалйо. (Пресича я)

Зидаринътъ отъ вѣра се нуждае...

Не отъ любовъ такава къмъ жена

Зита. Христосъ дойде изпърво на земята,
а после се издигна на небето.

Майсторъ Лалйо.

Не изкушавай... и тъй моя духъ
ломи се и разтапя като ледъ

Зита. Не дойдохъ азъ съ цѣль да изкушавамъ.

Видѣхъ те уморенъ — та малко радостъ...

Майсторъ Лалйо.

Падение тазъ радостъ е за менъ,

О, хубава жена, като мечта!

Зита. Не, не!

(Хърля се да го прегърне)
(Той се отдръпва, шепнейки).

Майсторъ Лалйо. Не бивай тъй безумно
смѣла Зита,

че може би не ще да имамъ сила,...

че може би, неволно ще раня

сърцето ти — достойно за любовъ.

(Зита се отдръпва разплакана и сѣда, като захлупва лице
да го не гледа).

(Майсторътъ, застаналъ на крачка предъ нея, едва продумва
отъ мжка).

Майстора. Не дѣй плака! Сълзитѣ ме из-
мжчватъ.

Не бихъ желалъ тжга да ти създавамъ.

Вдигни глава! Престани за любовъ
да мислишъ ти! Разбра щемъ се така.

(Тя вдига изненадана чело).

Зита. Да зная че сълзитѣ ми извикватъ
внимание — бихъ кжпала душата ти